

חולשת הלב של האור

שלושה שירים

מגרמנית: אמיר אשל (ערך: גדעון טיקוצקי)

אניה קמפמן היא ילידת המבורג 1983. למדה באוניברסיטת המבורג ובמכון לכתיבה ויצרת גרמנית שבלייפציג. לצד עבודתה כמבקרת ספרות ברדיו ובעיתונות היומית, השלימה דוקטורט על המוזיקליות ועל מושג השקט ביצירתו המאוחרת של סמואל בקט. רבים משיריה מצטיינים במצלול עשיר ומפתיע. עניינה בצליל הספרותי בכלל ובשירה בפרט הביא אותה לשתף פעולה עם יוצרים רבים הנמצאים על קו התפר בין המילה הכתובה, המדוברת והמוזיקה. היא חברה בעמותת "פורמה" לייפציג ומשתתפת במופעי "טקטוניק" המשלבים שירה ומוזיקה עכשווית. קמפמן פרסמה משיריה באנתולוגיות, בכתבי עת לשירה ובאסופה שיצאה לאור בשנת 2016 וזכתה להד נרחב. בשנת 2018 פרסמה רומן ביכורים. מתגוררת בלייפציג.

מריבור

חֶלְשֵׁת הַלֵּב שֶׁל הָאוֹר
הַתְּקֵפָה אֶל תּוֹךְ הָאֶתְמוֹל
נֶהָר עֵטוֹר עֵצֵי שְׁזִיף בְּגִדוֹתָיו
אֲגָסִים שׁוֹק
וּכְשֵׁטִיטוֹ בָּא הַכְּפָרִים
וּכְשֵׁטִיטוֹ בָּא הַגְּבָרִים
הַבְּרִיאִים וְהַנְּשִׁים הַבְּרִיאוֹת
וְהַיְלָדִים שֶׁמְשַׁכּוּ אֶת כְּלָבֵיהֶם בְּרִצּוֹעָה
גָּרְרוּ מִכָּאן
וְאַחַר כֵּן
וּבִיעֲרוֹת הַקְּלִיעִים

בִּיעָרוֹת בִּיעָרוֹת בְּגִבְעוֹת
עַל אוֹרֵם הָרֶף הַיִּרְקָרֶק
וּבִסְתּוֹ בְּקִיץ חֶרֶף
וּבִשְׁנֵה שְׁנֵנְטֵשֶׁה קֶדֶם
אִיף בָּאָה אַחֲרֵי קוֹדְמוֹתֶיהָ
בָּאָה בָּאוּ הָאֶחָד אַחַר הַשְּׁנִי

*

אָנוּ נִשְׁאָרִים עוֹד אוֹר הָעֶרֶב
תְּלוּי בְּעֵנָף הַתְּמִיר שֶׁל עֵץ הַדְּבִדְבָן
הַסְּנוּנִיּוֹת מְנַקְרוֹת עוֹד מְעֻט
בְּאוֹר הַיּוֹקֵד
הַתְּכַל הַתְּמִיר יִשְׁאַל לְשִׁלּוֹם
הָעֵדִים הַנוֹתְרִים
כְּשֶׁהֲצִלָּם הַיִּשִׁישׁ שֶׁל הָרְקִיעַ
שׁוֹלַח בְּרָקִים דּוֹמְמִים מְעַל אֶרֶץ חֲמָה
כִּה מִיִּשְׁהוּ יִלְחֹשׁ
בְּצִל שְׂדוֹת תִּירָס יְבֹשִׁים
וּכִה הַשַּׁעַר אֶל הַלְּיָלָה
הוּא רַק סֶדֶק אֶפֶל
שֶׁעַר אֶסֶם נַע בְּרוּחַ נוֹשָׁנָה
דָּבָר לֹא עוֹד
כְּשֶׁכְּעַת הָעֶרֶב יוֹרֵק אֶת צְנֻפוֹתָיו
נוֹתֵר עוֹד דֶּף
חֹר אֵף יוֹתֵר מְעוֹר
נִפְחָת הַכֹּל
הָאֶרְצוֹת שֶׁרְאִית
יְהִיו בְּחִלּוֹמוֹתֶיהָ לְתַצְלוּמֵי צַפְרִים
וּבְאֶבֶךָ הָעוֹלָה
לְאַחַר גֶּשֶׁם מִתְמַשֵּׁף
נִפְחָת הַכֹּל
אֶל תוֹךְ הַחֲשֵׁכָה נִסַּע
חֶרֶשׁ מְשִׁיחִים.

הַדִּיגִים הַקְּצָבִים
אֶגּוֹזִים לְאֶסֶף אֶגּוֹזִים
מִבְּפָנִים פּוֹעֵם הָרִיק
נְבוֹבִים הַפְּרוֹת וּמִי
הָרִימָם מִי אֶכֶל
מָהֵם מַה נוֹתֵר מְרִיבוֹר
עִם מְעֻרְבּוֹלוֹת זְכוּכִית מְזֻכוּכִית
בַּתְּחִלָּה חֲזָרוּ הַכְּלָבִים
עִם רְצוּעוֹתֵיהֶם הָאֶרְכּוֹת שֶׁהִתְרוֹפְפוּ
אֵלָה שְׁמַעוּלָם לֹא הִתְרוּ רַק הִדְקוּ
נִלְחְצוּ בְּיָדִים עוֹרוֹת בְּיָדִים נִשְׁכָּחוֹת
עִם רִיסִים
לְלַכֵּת לְרַחֵץ לְצִלָּל
בְּאֶגֶם הַכֶּפֶר בְּבִרְכַת הַכֶּפֶר
בְּגֵאֵיוֹת הַנוֹף
בְּהַשְׁתַּקְפִּיּוֹת הַיּוֹם הַחֹדֶשׁ
הָרִיסִים הָרִיסִים וְרְצוּעַת
הַכְּלָב בַּיּוֹם וּמִתַּחַת
לְעֵנָנִים מְשַׁלְּלֵי הַזְּכָרוֹן
בִּירְקוֹת הַיִּרְקָת
הֵיכֵן שְׁמִיִּשְׁהוּ בָּא הֵיכֵן שֶׁהַכֹּל בַּתְּנוּעָה
מְחֹרֵר.

מינסק

מעולם לא ראיתי כל כך הרבה שלג
מעולם לא כפרות ארץ קפואות כל כך
קרות ודוממות-קרח כמו הארץ המפנה אלינו את גבה
שוקע המרחב
אל תוך שיחה פנימית עם המרחב
יש מי שאץ לדרוכו מת נרקב אלפים
קודחים מותחים קוי תיל אל תוך
האוויר הקפוא. היערות עמקים
איש לא בא בהם
ללא סבה
רק לפרקים נפתח העבר
מנועי מטוסים
בסיבוב אינסופי של
צנה
לא הרצון לא עצמות אדמה רק
עד לאן יכל אדם לרוץ
כשהרקיע מתכנס גשם-שלג מבאר
את המתח בשמים את הכוכבים
את מטעני הספינות את הסורים של נמלים זרים
פחם עצמות תקוה לדבר
המצוי במרחק
עצי אשור צעירים שנגעו מן העמק
מואר או חדש או רוח.